FUNDAŢIA CULTURALĂ

BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / Nr. 18, Ianuarie 1999; pag. 10

Eu aşa am înţeles datoria vieţii m e l e. Am iubit pe Christos şi am mers fericit la moarte pentru El.
(I. M o ţ a, Testament către părinţi, nov.1936)

(...Dar lumea nu ne-a înţeles. Se vede că azi ne-a mai rămas o singură dovadă ca să ne creadă în sfârşit lumea, o singură dovadă, ultima. Moartea.
(V. Marin, Pledoarie la un proces, 1936)

TREZIRE SPIRITUALĂ DIN BEZNA INDIFERENŢEI

În toamna anului 1936, opt legionari pleacă în Spania însângerată, pentru apărarea Crucii şi a Mântuitorului Christos: dr. Ion Moţa, general Gh. Cantacuzino, ing. Gh. Clime, av. Neculai Totu, pr. Dumitrescu-Borsa, Bănică Dobre, dr. Vasile Marin şi av. Alexandru Cantacuzino.

La 13 ianuarie 1937 Ion Moţa şi Vasile Marin aduc jertfă supremă în faţa Madridului la Majadahonda loviţi de acelaşi proectil, poate românesc, căci Nicolae Titulescu a înzestrat armatele comuniste din Spania cu tunuri şi tancuri, plătite cu sudoarea creştinilor din România; proectil tras poate de „patrioţii" lui Walter Roman şi Ana Pauker, comisarii Moscovei care după 23 August 1944 vor însângera şi pustii şi România.

ION MOŢA şi VASILE MARIN sunt cruciaţii timpului nostru care au apărat Biserica lui Christos.

Ei rămân rugul aprins pentru duşmanii Crucii.

Din ultima scrisoare a lui lui Ion I. Moţa către iubiţii săi părinţi desprindem:

„Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos!"

„Se clătina aşezarea creştină a lumii!"

„Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o mare binefacere pentru viaţa viitoare să fi căzut în apărarea lui Hristos?"

De aceea noi legionarii, puţinii supravieţuitori ai schingiuirilor şi uciderilor într-un mod unic în istoria universală a cruzimilor, torturaţi pentru a ne lepăda de Dumnezeu şi Neam, oridecâteori avem nevoie de a ne regăsi, ne adunăm smeriţi şi „după omul cel lăuntric" ne rugăm lui Dumnezeu, ne gândim la Căpitanul nostru şi ne ridicăm cu gândul la sufletele martirilor nostri, atât cât permite nevolnicia noastră, pentru a găsi puterea şi înţelepciunea vremii ca să putem a ne privi fapta şi sufletul curat, aici şi în veşnicie.

Îndemnul la rugăciune ne vine din străfundul veacurilor, şi mistica pe care o trăieşte Mişcarea Legionară, este răsărită din ţărâna pământului românesc.

Prin ea au trăit şi au învins părinţii noştri. Prin ea vom învinge şi noi.

„Bucură-te Neam însângerat de colţii atâtor fiare. Jalea pieirii vitejilor e trecătoare. Ei ne-au deschis porţile veşniciei."

Vegheaţi de puterea nevăzută a Arhanghelului Mihail, vom urca Golgota până la capătul suferinţelor oricât de grele ar fi şi vom primi moartea ca într-un cântec doar de noi ştiut. Legionarul crede şi se roagă! El vrea să moară creştin şi Român. Biruinţa veşnică şi adevărată este biruinţa născută din rugăciune, luptă şi martiriu.

13 Ianuarie 1999
Bacău

Petru C. BACIU

CUIBUL

Unitate de bază a Mișcării Legionare

Diferitele forme de cuiburi

(urmare din Nr. 16 –17 / 1998)

În primul rând, o unitate de bază să nu fie o grupă de indivizi amorfi şi stânjenitori. De unde cuibul de trei până la 13 persoane, pe care şeful poate să le ţină bine în mână şi asupra cărora să-şi exercite afecţiunea şi vigilenţa în orice moment.

Apoi, această concepţie „categorială" asupra cuiburilor care pune în lumină trei noţiuni esenţiale ale concepţiei – după Codreanu – a organizaţiei militante:

1. Adaptarea forţelor organizate la circumstanţele naturale ale vieţilor lor. Să evite pe cât posibil dezrădăcinarea spirituală. Să nu despartă pe individ de sălaşul său. Să se ducă şi să-l organizeze acolo unde este. Să uşureze încadrarea lui într-un vast organism de proporţii naţionale inoculându-i sentimentul şi convingerea că breasla profesională din care face parte are o misiune de îndeplinit pentru viitorul naţiunii şi că prezenţa sa în această cate-gorie constituie o atitudine dintre cele mai demne.

Şi ce este mai natural în viaţa socio-politică a naţiunilor moderne decât cadrul profesional şi ambianţa spirituală a locului însuşi în care oamenii îşi petrec împreună o bună parte din existenţă – satul, uzina, universitatea?

Privind dintr-un alt punct de vedere, se poate spune acelaşi lucru despre categoria femeilor şi despre cea a elevelor de liceu. Şi ele alcătuiesc mase compacte supuse conjuncturilor naturale.

Or, – aceste conjuncturi naturale crează afinităţi profesionale, feluri de a trăi, un limbaj similar, o solidaritate de grup, o mândrie a acţiunii colective. Nu trebuie să se ia în derâdere niciodată relaţiile sociale, care constituie starea naturală a lucrurilor într-o anumită epocă şi mai ales, nu trebuie forţată niciodată natura prin constrângere, oricât de bine intenţionată ar fi ea.

Este ceea ce s-a dorit să se realizeze în Mişcarea Legionară şi anume, că cele mai bune cuiburi sunt cele formate din oameni de o aceeaşi categorie socială, culturală sau profesională. Este absurd să se pună în mişcare un întreg proces furibund de interpătrundere care nu ar provoca decât neînţelegeri, animozităţi, suspiciuni lamentabile. Omul se simte mai bine atunci când este înconjurat de egalii săi. Legiunea fiind o organizaţie de pătrundere în mase şi de creare a unui sistem de luptă, trebuia să se lase ghidată de existenţa acestor daruri naturale, stabile şi imperioase. Adaptându-se la acestea se uşurează formarea unităţilor de bază şi se întăreşte acţiunea Corpului care le reprezintă în mod ierarhic.

2. Respectul pentru psihologia umană. Legiunea fiind o mişcare de transformare interioară a omului, trebuia să se ţină seama de psihologia acelora care veneau să se integreze în ea. Nu trebuie forţată această delicată rotiţă care determină personalitatea individului.

Cea mai mare parte a organizaţiilor politice şi mai ales cele de sânga – păcătuiesc din acest punct de vedere. Se consideră individul ca element electoral sau de luptă, fără să se ia în consideraţie ceea ce acesta include în personalitatea sa, ceea ce poate resimţi ca fiinţă omenească. Or, o idee nu trebuie să se impună din afară în mod brutal, deoarece aceasta provoacă un şoc psihologic periculos. Trebuie ca ea să pătrundă încet, şi după posibilităţile de asimilare ale fiecărui individ.

Înţelegerea reciprocă, la fel ca şi înţelegerea ideii în ea însăşi, devin mai uşoare atunci când este vorba de un grup restrâns, omogen, asemănător .fondului său psihologic. Este adevărat că masele sunt îndrăzneţe şi chiar violente; ele strigă, urlă, par de neegalat în temeritatea lor. Totuşi, individul luat în parte este timid şi plin de reticenţe. În faţa oamenilor mai cultivaţi, mai îndrăzneţi sau mai limbuţi, se remarcă un sentiment de inferioritate, chiar dacă se află toţi angajaţi în aceeaşi luptă şi cred în aceleaşi idei.

Organizaţia politică obişnuită este arena unde se întâlnesc şi uneori se înfruntă oameni cu cele mai diferite caractere, cu pregătire şi psihologie particulară. În acest caz, deoarece nu există criterii speciale de selecţie şi, mai mult, nu se urmăreşte transformarea interioară a omului, cei care urcă pe culmi sunt elementele cele mai îndrăzneţe, fără scrupule, viclene. Indivizii de valoare morală, spirituală sau intelectuală, se văd aproape totdeauna inundaţi de valul acestor arivişti şi îndepărtaţi în ultimele rânduri. Ei ajung aproape la un sentiment de culpabilitate şi incapacitate.

Organizarea c u i b u l u i evită aceste simţăminte penibile, aceste reticenţe, această strâmtorare. În mijlocul grupei de camarazi aleşi pe măsura sa, care acţionează în acelaşi fel ca şi el, individul nu poate să mai resimtă sentimentul de inferioritate. Evoluţia sa se transformă, se împlineşte în mod normal, căci nu există un decalaj psihologic între cei ce alcătuiesc cuibul. Toate învăţăturile care li se dau sunt adaptate posibilităţilor lor de înţelegere, ceea ce crează o atmosferă acceptabilă şi încurajatoare. Omul se asimilează uşor pentru că ia parte activă la acest proces de transformare. El nu se simte străin în mijlocul unei lumi ostilă şi prea sofisticată. În mijlocul cuibului, el se simte politic necesar şi îşi însuşeşte noua educaţie.

3. Realizarea forţelor compacte şi în acelaşi timp mobile. Mişcarea Legionară fiind şi o organizaţie de luptă politică, a trebuit să fie organizată în consecinţă. Supusă presiunilor poliţieneşti frecvente, privată de o viaţă politică normală, găsindu-se adesea destul de constrânsă în acţiune sub teroare şi persecuţie, Legiunea n-ar fi putut supravieţui fără această unitate de bază care este cuibul. Puţin extins numeric, bazat pe o afecţiune reciprocă şi comandat de un şef, cuibul putea să-şi urmeze existenţa în orice situaţie impusă. În caz de defecţiune, înceta lupta, dar alte cuiburi îşi continuau sarcina. Necazurile se răsfrângeau la un număr redus de persoane.

Astfel, în timpul persecuţiilor, ca şi în timpurile normale, cuiburile îşi urmau evoluţia multilaterală după principii legionare, fără prea multe probleme. Dotate cu o oarecare autonomie de acţiune, cuiburile bine organizate, şi convenabil conduse de şefii lor, trăiesc intens. Ele îşi continuă educaţia spirituală, intensifică acţiunea de atragere a unor noi membri, se pregătesc pentru clipa în care Legiunea are nevoie de ele.

(Traducere din limba franceză de Eugen BĂLAŞA după Ediţiile Carpaţi, Madrid 1973)

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

LEGIUNEA LA 72 DE ANI

PRIMIREA OAMENILOR POLITICI ÎN MIȘCAREA LEGIONARĂ

București, 9 Mai 1937

Către Șefii de Regiuni și Județe

Răspund la întrebările trimise din diferitele părți ale țării unde în ultimă vreme se observă o afluență către Legiune a oamenilor cari au jucat vreun rol deosebit în viața publică de până acum.

Oamenii cari au jucat un rol deosebit în viața publică de până acum nu se mai pot încadra în Mișcarea Legionară, chiar dacă dau semne că au înțeles această mișcare, chiar dacă sunt gata să facă jurăminte și chiar dacă vi s'ar părea că prezintă destulă garanție de devotament.

Această măsură vine în urma unei experiențe legionare de mai mulți ani de zile care conchide că oamenii trăind într'o anumită mentalitate cu foarte mare greutate se pot adapta mentalității legionare cu totul deosebită și chiar dacă aparent se adaptează, n'o fac decât formal, nu în adâncuri, pentru ca în momentele critice ale organizației aceste adâncuri de mentalitate deosebită să iasă la iveală (fără voia lor) fie printr'o judecată nelegionară, fie printr'o acțiune sau ieșire care poate periclita însăși unitatea și chiar viața mișcării.

De aceea, pentru siguranța, liniștea interioară, și păstrarea nealterată a Mișcării Legionare, oamenii ce au jucat vreun rol în viața publică, nu pot fi încadrați în Mișcare. Chiar dacă nu ne-au atacat niciodată și chiar dacă au avut totdeauna sentimente bune față de noi.

După biruință, ei vor putea pune (dacă vor fi corecți) capacitatea lor la dispoziția țării, vor putea deci ocupa orice funcțiuni în stat, se va face apel la știința și puterea lor de muncă, dar nu se vor putea înrola nici atunci în cadrul mișcării active.

Acum ei pot să facă parte din rândurile Prietenilor Legionarilor.

Pentru biruința cauzei legionare așteptăm de la ei un act de mare înțelegere a acestei circulare, menită să ne apere organizația de orice riscuri sau eventuale frământări.

(va urma)

C. Z. C.

Seria DOCUMENT

• Inaugurăm la Fundația Culturală Buna Vestire – rubrica DOCUMENT unde intenționăm să publicăm memorii, amintiri, interviuri – document, cu personalități legionare. Începem cu un memoriu extraordinar. El aparține ing. Virgil Velescu, cel care a *salvat* membrii Mișcării Legionare din exterior. Nu . ne-am permis modificări în text tocmai pentru a-i păstra autenticitatea (g.u.)

DUPĂ „REBELIUNE"...

În timpul așa zisei „rebeliuni" am fost, ca mulți alții, baricadat în localul Prefecturii Poliției din București. Clădirea era înconjurată de armată, încât era exclusă o încercare de a pleca fără a fi arestat. Problema a fost elucidată prin apariția unui maior german, însoțit de comandantul legionar Pătrașcu, care ne-a comunicat că putem pleca fără riscul unei arestări – ceea ce am și făcut imediat.

Trei zile am reușit să fiu adăpostit la o familie cunoscută însă nu-mi făceam iluzii că voi scăpa de arestare. Și aceasta nu din cauza participării la „rebeliune", care pentru mine a fost, practic, inexistentă, ci pentru că se știa că pentru acțiunea de la Brașov procurasem (prin intermediul maiorului Sănătescu - fratele generalului Sănătescu) un număr de arme de foc, muniții și un geamantan cu grenade – fapt pentru care am și fost condamnat ulterior, în absență, la 8 ani închisoare.

De aceea, m-am hotărât să dispar din țară, plecând în Germania. Aveam un pașaport vechi, dar aflasem că au fost reținute la graniță persoane care au încercat să plece cu astfel de documente. Am avut totuși o șansă neașteptată. Imediat după „rebeliune" a fost numit Prefect al Poliției Capitalei generalul Mitrea al cărui ginere, inginerul Alexandru Avram – bun prieten și camarad – mi-a procurat imediat un pașaport nou semnat de "tata socru". Am plecat a doua zi și n-am întâmpinat dificultăți la frontieră.

Ajuns la Berlin am reușit în scurt timp, prin intermediul unui camarad care studia la Politehnica din Charlottenburg, și cunoștea pe cineva din Ministerul Propagandei, să fiu angajat ca lector la secția de presă străină de acolo, încât cel puțin problema subzistenței a fost rezolvată și, în plus, deținând un pașaport românesc cu viză germană în regulă, am scăpat de a fi internat ca ceilalți camarazi în lagărul de muncă de la Rostock.

Toate acestea le-am amintit pentru a explica oarecum poziția mea de mai târziu. Eram, ca majoritatea românilor din vremea aceea, francofil. În afară de faptul că încă din clasa a 5-a de liceu începusem să citesc în original opere esențiale din literatura franceză; fiind moldovean știam și ce rol jucase Victor Place, consulul francez la Iași și prieten al domnitorului Alexandru Cuza, pentru realizarea Unirii Pricipatelor Române.

În secția de presă străină, fiind plecați pe front cei mai mulți din funcționarii obișnuiți mai tineri,• lucrau voluntar intelectuali germani mai în vârstă - mai toți, în ascuns, sceptici față de ideologia național-socialistă și convinși că Germania va pierde războiul. Am avut astfel, prin bunăvoința lor, posibilitatea să consult multe documente de arhivă, confidențiale, din care se întrevedea limpede ce planuri aveau nemții, după o terminare victorioasă a războiului, în privința statelor răsăritene, respectiv și a României: în Transilvania și în Banat o dominare fără rezerve a intereselor sașilor și șvabilor și eventual o transplantare a populației românești ardelene în Transnistria, precum și aservirea în mare măsură a economiei naționale.

Firește, toate acestea le-am comunicat profesorului Stoicănescu, cu care mă întâlneam când reușea să vină pe ascuns la Berlin, precum și Comandantului Horia Sima când mă duceam eu însumi în pădurea de lângă Berkensbrück – lagărul în care se găseau șefii legionari. După un timp, profesorul Stoicănescu m-a întrebat cum apar, prin prizma documentelor de la Propagandă, relațiile dintre Hitler și Mussolini. Mi-am permis să-i spun că din cele auzite în cercurile de la Propagandă, Mussolini apărea complet subordonat lui Hitler. Abia după episodul cu plecarea clandestină a Comandantului în Italia și extrădarea lui autorităților germane mi-am dat seama de ce-l interesa pe prof. Stoicănescu starea relațiilor germano-italiene.

În noaptea dispariției Comandantului de la Berkensbrück, când majoritatea legionarilor de la Rostock au fost arestați și duși în lagărul Buchenwald, am fost arestat și eu și câțiva camarazi berlinezi, în plină ședință de cuib, și dus în faimoasa închisoare Alexanderplatz, unde am fost ținut timp de 3 săptămâni într-un beci cu peste 100 de deținuți de diverse naționalități, mulți dintre ei așteptându-și executarea.

În lagărul de la Buchenwald, cu impetuozitatea tinereții, nu prea mi-am pus lacăt la gură în conversațiile mele cu unii camarazi în privința sentimentelor mele puțin măgulitoare față de politică germană. Cu atât mai mult cu cât comandantul lagărului, colonelul Pister, a ținut să ne spună că suntem internați din cauza fugii în Italia a lui Horia Sima și că vom rămâne deținuți până vom avea „bărbile albe". În același timp, unii camarazi au fost încurajați să se desolidarizeze de Horia Sima, fiind cazați într-o baracă special amenajată pentru ei. Așa s-a ajuns la dizidența legionară din străinătate...

(va urma)

EMINESCU, primul român absolut

Mihai Eminescu n-a fost omul plângăcios, poetul melancholic şi visător pe care ni l-au tot prezentat şi ni-l tot prezintă o parte din leşinaţii noştrii critici şi ziarişti, fără creieri, ai secolului XIX şi XX. El a fost un luptător naţionalist, un soldat naţionalist, fără pereche şi pe faţă. Şi aceasta l-a costat. Ca el n-am avut altul până la el. Într-un fel nici după el. Cu excepţia lui Corneliu Zelea Codreanu. Cine spune că Mihai Eminescu era doar *poet*, este, un om, un caracter, un cercetător rău intenţionat. Aş spune – dacă n-aş fi rău înţeles – un diversionist. Eminescu, în cei peste 20 de ani de viaţă publică, atestată, n-a cedat niciodată de la crezul său – naţiunea română ca realizarea absolută a acestor pământuri. Şi nu doar atât. A şi luptat pentru ea. În fapt, în vorbe, în scris, în teorie. Intenţionat, pleava, aciuată, prin redacţiile ziarelor („foiţelor"), a răspândit – colportat -, prin scris, versiunea unui Eminescu numai poet, aerian în felul lui, desprins de realitatea românităţii, un om care trăia, văitându-se, pe la fereastra uneia sau alteia din femeile care i-au intersectat cărarea existenţei. Nimic mai fals. Afirm, aici: Eminescu, alături de Ioan Buteanu şi, în parte, Avram Iancu, prin mitul ce l-a creat, a fost cel mai mare om politic, poate chiar conducător, pe care l-a dat neamul românesc în secolul XIX. Era intransigent cu sine şi cu alţii, era necruţător când era vorba de naţiunea română, de românismul integral. El era un practicant al românismului integral. „Statul naţional – zice el; şi vă rog să reţineţi – nu are altă raţiune de a fi decât aceea că e stat românesc, deci dezvoltarea elementului românesc cată să fie ţinta noastră de căpetenie... Nouă nu ne e deloc indiferent elementul ce are a determina caracterul şi soarta ţării. Pretindem în *mod absolut* (s.n.) ca el să fie acela care a determinat caracterul ţării în 1200 – 1700 şi de la 1821-1866..."

Aceasta cerea el statului român, să fie o întrupare a elementului românesc. Numai că, azi, la peste 130 de ani de la 1866, destrămarea interioară a acestui *element* aproape s-a realizat. Nu mai avem nici sânge dac şi cu atât mai puţin *roman.* În noi ţipă sângele lumpenului ţigănesc. De n-ar fi aşa, ca să dau doar un exemplu, „dacă ar fi în inima noastră o singură scânteie din virtutea antică a oamenilor, pe care noi ne măgulim de a-i avea de străbuni, a romanilor, am vedea ce absurd e să cerşim de la maghiari drepturile ce ni se cuvin..." Azi, după teroare kominternistă, acest citat vine să întregească, să ilustreze, perfect, ce jos am căzut noi, cei de astăzi, care am ajuns slugi amorfe, material amorf, nu doar la unguri... nu, ci la toate viniturile celor patru colţuri ale lumii. Sovieto-ruşilor, mai nou ucrainieni , le-am lăsat peste 55 de mii km^2. Că românu-i *darnic, blând, tolerant* şi *ospitalier* . Că şi-a lăsat el limba şi numele. „Politica lingăilor trebuie lăsată pe seama lingăilor; pe flamura noastră - a naţionaliştilor; n.n. – trebuiesc scrise pur şi simplu vionţele noastre" . Aşa zice marele luptător. Unde există aici melancolie şi „pesimism" (cu acest concept – ultim – te pocnesc în cap toţi neputincioşii în momentul când le spui adevărul), unde „poezie"? Eminescu, fiind universal, era puţin probabil să fi putut fi înţeles de „literaţi" – oameni prin excelenţă limitaţi. Căci *literatul*, pur sânge, este un om incomplet, este un om deformat, care s-a autodeformat voit tocmai pentru a fi „literat". Sofocle, Euripide etc., nu erau doar literaţi. Nici cei care au scris *Vechiul Testament* nu erau aşa ceva. Şi tocmai de aceea erau atât de ... literaţi şi de profunzi. Nici Tolstoi, nici Cehov n u erau *n u m a i literaţi.* Şi nici semnatarul acestor rânduri nu este şi nici nu doreşte să fie. Noi, cu toţii, suntem *luptători.* Şovăim, dar nu ne abatem de la Adevăr. Şi adevărul nostru este neamul nostru, supravieţuirea veşnică a lui. În probleme de naţiune şi naţionalism suntem intransigenţi. Aici nu şovăim şi, ca atare, nici nu putem greşi. Şi poate de aceea cei ce ne determină destinul - în proporţie de 60% -, Marile Puteri, adică Sionul cu slugile sale, vor ajuta şi ajută, prin banii ce-i investesc în treburi murdare, ca, la conducerea statelor naţionale, să acceadă oameni pătaţi, cu tare de caracter, cei *agăţaţi.* Căci ce cerea Eminescu pentru conducătorii politici naţionali (că şi el era plămădit din acelaşi aluat)? El le cerea acestora, ca o condiţie esenţială, „să fie înainte de toate energici şi de caracter". Nu trebuie să vă mai spun că şi Corneliu Zelea Codreanu cerea acelaşi lucru, pentru că veţi da-o cu „fascismul" (că mare-i ignoranţa domniilor voastre şi laşitatea şi mai mare). Se vedea treaba, atunci, ei bine, că Eminescu este „fascist" şi dacă Eminescu este aşa ceva, *dragi tovarăşi şi pretini*, noi toţi şi neamul românesc suntem, este, „fascist". Adică un fascist. Că n-a fost niciodată aşa ceva. E legionar! Da, zice Eminescu, „oricine a şovăit numai odată în cariera s-a politică, fie el prelat, fie ilustritate, fie magneficienţă, trebuie înlăturat cu îngrijorare...! Omul politic, teoreticianul politic, care a fost Eminescu, a fost acceptat doar ca poet pentru că însăşi contemporanii şi urmaşii lor au dorit acest lucru şi numai acesta. Le era mai la îndemână poetul.

(va urma)

George URSA
(1996)

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA VRANCEA
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Sile IORDACHE
Administraţia (tl.: 610 46 71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţa: "F C B - V"– C. P. 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".

I.S.S.N.: 1453 - 5602